

Sandu Frunză

CEL MAI IUBIT DINTRE FII

Nu credeai că vei învăța vreodată iubirea
Nu vedeai cum iarna te-a dăruit lumii

Spre bucuria blocurilor din orașul împodobit
cu o zăpadă de așteptări și de vise
Spre germinarea copacilor ce te așteptau
să înmugurească

Spre a fi cel mai iubit dintre fi
cu însingurările tale și cu veselia ta
de bălăcândru alergând prin lanul
de cântece duioase

Nu credeai că vei învăța să lubești vreodată

Cufundat în existența arcanizată în filosofie
Și nu îmi amintesc de ce
copăci plângeau la ceas de toamnă
iar tânăra cu ulcior pe umăr
își purta zoldurile unduioasă

Azâtea vorbe aveam de ne spus
Până când pe cărările noastre
a început să crească iarba
Și eu miroseam a pământ
Până când din stele s-a scurs lumina
pentru ultima dată
pe casa cea fără de casă

Până când o mână invizibilă
ți-a luat inima
Și a pus-o pe altarul
întrebărilor fără răspuns ca ochii
unei candidă fete
ce s-a lăsat uitată

Precum poetul, nu credeai

MURMUR

Un cântec de dragoste
purta vocea ei
călătorind prin munții și văile,
peste brazii și peste
freacățul izvoarelor îngânând
zei ce umpleau de culoare
peisajul interior

Însoțită de vibrația vesel-melancolică
a chitarei era
vocea ei
care dezvăluia că

sărutul este o rostire a sufletului
care a înflorit într-un trup

o întoarcere a mâinii
ce modelează lutul
este orice mângâiere

o respirație ultimă este
orice dor
care își caută menirea

vocea ei
ca un murmur
al vieții fără de sfârșit

MĂNGĂIERE PATERNĂ

Din când în când îmi pare
Că tristețea nu te mai lasă
Să ajungi la malul de dincolo
de candidele suferințe
care măsoară tinerețea
cu stelele ei căzătoare
cu picături de întuneric roditoare

Să te mângâi patern așa vrea
așa cum Tatăl pe Adam
l-a mângâiat cu iubirea
Să nu îi fie prea mare suferința
când chiar de dragul lui
l-a creat din coasta-i smulsă
pe cea care avea să îi amintească
în toate clipele însoțirii sale
fericirea

Fică a tainei și a bucuriei
de a trăi te-aș vrea
În cântec de zurgălăi
să-ți scrii povestea iubirilor
senin lăsate în urmă
dimineața
ca pe un înger
când încă dormea

Pe un covor zburător să cobori
în lumina creației
semănată în tine

Să uși că ai fi putut fi
doar tristețea ta

FOTOGRAFIA

Gherasim
Prietenul meu neîmblânzit
de trecerea timpului îmi trimite
Fotografia copilului
care mă purta prin lume
în vremuri de demult
ca o candelă în care
ardea tămâie cu mirosuri îmbietoare

Un abis la fel de greu precum moartea
mă desparte de el
O rană deschisă îmi pare
bucuria lui ogîndită în sufletul meu

Nici eu nici Dumnezeu n-am găsit răspuns
la niciuna dintre întrebările lui
Mi-e atât de străin în exaltările
care-l duceau când în rai când în infern
Chiar dacă alergarea lui în lanurile de flori
crescute până la brâu mă fascinează
ca un mânz sălbatic galopând
în iubirea unui zeu

Stângăcia iubirilor lui mă mai băntuie
rareori
În registrul diurn
al inexplicabilelor candori
Stăm uneori la o distanță potrivită
pentru rostiri de taină
pentru a ne putea umple reciproc
paharele cu vin
el toamnă mai mult, eu mai puțin
îmi aduce aminte de fata cea fără de chip
ce lua mereu înfățișarea versurilor în care
el își cânta iubirea coborâtă din cer

Cu toate acestea
Poate de teamă, poate de însingurare
nu-l mai pot întâlni nici cu voluptatea
trăirilor aduse în prezent
nici cu nostalgia

În cerul poeziei să zburde
alături de muze și de zei
vreau să-l ascund
Dar îl mai păstrez o vreme aici
de dragul iubirii investite în el
de părinții mei

